

LIFE IS A PLAY

โทชิก โโอกาดะ ชื่อเสียงเรียงนามนี้ไม่คุ้นหูคนไทยเท่าไรนัก แต่ถ้าพาตัวเองเข้ามาอยู่ในวงการศิลปะและละครเวทีอยู่บ้าง หรือหากได้ติดตามวงการวรรณกรรมอยู่เป็นนิตย เราะมักคุ้นกับผลงานของเขา โโอกาดะเป็นนักเขียนบทและผู้กำกับละครเวทีสัญชาติญี่ปุ่น ผู้ก่อตั้งคณะละครเซฟ/ตซ์ขึ้นตั้งแต่ปี 1997 เขาสร้างชื่อจากละครเวทีเรื่อง Five Days in March ซึ่งเคยมาแสดงที่ไทยครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน บทละครของโอกาดะถูกนำมาตีพิมพ์เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้น แปลและพิมพ์ฉบับภาษาไทยโดยสำนักพิมพ์กามะหะยี่เมื่อปีก่อน ในชื่อว่า 'ณ จุดสุดท้ายของวาระพิเศษที่เราได้รับมา' และนำถึงตรงนี้ คอละครและคอวรรณกรรมคงจะร้องอ๋อกันขึ้นมาบ้าง

Super Premium Soft Double Vanilla Rich คือชื่อยาวเหยียดชวนสะดุดหูของละครเวทีที่เดินทางมาให้คนไทยได้ชิมงานของโอกาดะอีกครั้งช่วงเดือนมีนาคมที่ผ่านมา แม้ว่าชื่อจะเป็นไอศกรีมหวานฉ่ำ แต่เมื่อดูละครของโอกาดะจบ กลับทำให้เรารู้ถึงความขมในความหวานที่ฉาบหน้าละคร รวมไปถึงหลายสิ่งในชีวิตมนุษย์เอาไว้

พนักงานร้านสะดวกซื้อที่ทำงานไปวันๆ ลูกค้านิสัยแปลกประหลาด เสียงดนตรีตันทันท่าภายในร้านค้า ท่าทางประกอบการแสดงสุดประหลาดชวนขื่น เรื่องราวชวนคิดที่ซ่อนอยู่ในบทพูดติดตลก ฯลฯ ยังติดตามและติดอยู่ในใจเราหลังดูละครของเขาจบชวนคิดว่าเรื่องธรรมดาและน่าบอที่เกิดขึ้นในละครนั้นไม่ต่างอะไรกับสัจคมที่เราใช้ชีวิตอยู่เลย

ขณะที่เกิดคำถามในหัวเรามากมาย ชายญี่ปุ่นใส่แว่น ผมหยักศกประบ่า ในเสื้อยืดสีขาว กางเกงสีดำ รองเท้าแตะสบายๆ หรือชายผู้เป็นเจ้าของบทละครอันเสียดสีเจ็บแสบผู้นี้ นี่ยัมรอกอยให้เรายังคำถามใส่อย่างไม่มีอยู่ตรงหน้าแล้ว

การมากรุงเทพฯ คราวนี้ ไม่ทำให้คุณตื่นเต้นแล้วสินะ

ตื่นเต้นบ้างครับ ผมมาทำงานแสดงร่วมกับ คณะละครเชลพิศย์ที่ไทยเป็นครั้งที่สองแล้ว ก่อนหน้านั้นเคยมาทำงาน collaboration กับ ศิลปินไทย พิเชษฐ กลั่นชื่น ในนามของตัวเอง ครั้งหนึ่ง มางานเปิดตัวหนังสือของผมเอง อีกครั้งหนึ่ง และก็มีมาวิจัยหาข้อมูลทำงาน จำไม่ได้แล้ว รวมๆ น่าจะประมาณ 7-8 ครั้ง ครั้งนี้ผมมาเพื่อจัดแสดงละครเวทีเรื่อง Super Premium Soft Double Vanilla Rich เรื่องนี้ ไปแสดงมาหลายที่แล้ว ทั้งอเมริกา อเมริกาใต้ ยุโรป เมืองไทยไม่ใช่ที่แรก แต่ละที่ที่เราไปแสดงไม่ค่อยมีวัฒนธรรมร้านสะดวกซื้อเท่าไร ผมคิดว่าที่นี่น่าจะเป็นที่แรกที่คล้ายญี่ปุ่น เลยอยากรู้มากกว่าจะออกมาเป็นยังไงในประเทศที่มีวัฒนธรรมร้านสะดวกซื้อที่ใกล้เคียงกัน

ถ้าใครว่านี่ถึงเลือก Super Premium Soft Double Vanilla Rich มาแสดง แทนที่จะเลือก ผลาวันใหม่ล่าสุด

เป็นการตัดสินใจร่วมกันของผม คณะละครเชลพิศย์ และเจแปนฟาวน์เดชั่น เหตุผลแรกคือ มันมีวัฒนธรรมร่วม คนไทยกับคนญี่ปุ่นชอบเข้าร้านสะดวกซื้อเหมือนกัน อีกเหตุผลคือ ผมอยากเลือกละครที่ดูไม่ยากเกินไป ปกติการแสดงของคณะละครเราจะบอกว่าดูยาก

ก็ไม่เชิง แต่มันไม่ได้ดูง่ายขนาดนั้น จำเป็นต้องใช้อารมณ์ร่วม คนดูต้องคิดเยอะ เทียบผลงานอื่นๆ ที่เรามี เรื่องนี้ถือว่าง่ายที่สุด แม้เราจะเคยแสดง Five Days in March ที่ไทยเมื่อ 7 ปีก่อน แต่มันก็นานจนคนลืมเราไปแล้ว ผมเลยอยากเลือกผลงานที่ดึงดูดให้คนกลับมาสนใจอีกครั้ง

ได้เดินเข้าร้านสะดวกซื้อของไทยบ้างไหม มันเหมือนหรือต่างกันยังไง

ต่างครับ เมื่อวานก็เพิ่งได้เข้าร้านสะดวกซื้อ ในไทย ผมว่ามันมีอะไรบางอย่างที่รู้สึกว่าการซื้อของไทยจะมีความวุ่นวายกว่า แต่ก็ยังจับจุดออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ชัดเจนว่าความต่างมันคืออะไร

ทำไมละครเรื่องนี้ต้องมีฉากหลังเป็นร้านสะดวกซื้อ

ผมเขียนละครเรื่องนี้ขึ้นมาโดยไม่ได้คิดจะเอาร้านสะดวกซื้อมาเป็นแค่ฉากหลังเฉยๆ แต่ผมตั้งใจเขียนให้ร้านสะดวกซื้อเป็นตัวละครหลักของเรื่องนี้เลย เพราะชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่นผูกพันกับร้านสะดวกซื้อมาก จนร้านสะดวกซื้อแทบจะเป็นตัวแทนของสังคมญี่ปุ่นได้ ผมมองว่าถ้าเราเล่าเรื่องที่มีตัวละครหลักเป็นร้านสะดวกซื้อ เราก็จะเล่าเรื่องสังคมญี่ปุ่นปัจจุบันได้

เรื่องอะไรในสังคมปัจจุบันที่กระทบจิตใจคุณ

สิ่งที่กระทบจิตใจผม ต่อเนื่องมาจากเหตุการณ์สึนามิและภัยพิบัติของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ฟูกูชิมะ เหตุการณ์เหล่านั้นทำให้เกิดจุดหักเหจุดเปลี่ยนของสังคม ซึ่งผมคิดว่าถึงเวลาที่คนในสังคมน่าจะเปลี่ยนความคิดหรือเปลี่ยนอะไรบางอย่างบ้าง ไม่ใช่ใช้ชีวิตแบบเดิมๆ ยังมีวัฒนธรรมบริโภคนิยมที่ฝังรากลึกมานาน ถึงแม้จะเจอเหตุการณ์ภัยพิบัติใหญ่ขนาดนี้ก็ยังไม่เห็นมีใครเปลี่ยนแปลง ทำให้ผมรู้สึกแย่ ผิดหวังกับสังคม ตั้งคำถามว่าทำไมคนถึงไม่เปลี่ยน หรือพวกเขาเลือกที่จะไม่เปลี่ยนหรือเปล่า

คุณหยิบความผิดหวังต่อสังคมมาอยู่ในละครยังไง

ในละครเวทีเรื่อง Super Premium Soft Double Vanilla Rich ผมถ่ายทอดมันออกมาผ่านตัวละครหลักที่เป็นร้านสะดวกซื้อ ซึ่งเหมือนกับสังคมทุกวันนี้ ซึ่งเป็นสังคมที่รักความสะดวกสบาย พอเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติต่างๆ ผมมองเห็นว่าคนเราพร้อมที่จะสู้ บิบบังคับคนอื่น หรือกระทบกระทั่งกับมนุษย์ด้วยกัน เพื่อความสะดวกสบายของตัวเอง ผมไม่รู้เรื่องนี้เกิดขึ้นในเมืองไทยไหม แต่สำหรับคนญี่ปุ่นมันใกล้ตัวมาก เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน จนทำให้หลายคนอาจมองไม่เห็น

สังคมทุกวันนี้เป็นสังคมที่รักความสะดวกสบาย
พอเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติต่างๆ ผมมองเห็นว่าคนเราพร้อมที่จะสู้
บีบบังคับคนอื่น หรือกระทบกระทั่งกับมนุษย์ด้วยกัน
เพื่อความสะดวกสบายของตัวเอง

ผลงานชิ้นนี้ทำให้ผมได้ก้าวออกมามองสังคมตัวเองจากไกลๆ ว่ามันเป็นยังไง มีปัญหาอะไร น่าจะเป็นอะไรที่น่าสนใจสำหรับผมและคนอื่น ๆ

เราอ่านเรื่องสั้นของคุณ ‘ณ จุดสุดท้ายของวาระ-พิเศษที่เราได้รับมา’ รู้สึกว่างานส่วนใหญ่ของคุณสะท้อนให้เห็นความสิ้นหวัง ด้านมืดบางอย่างของมนุษย์ เพราะอะไรคุณถึงสนใจเรื่องนี้

ไม่รู้จะตอบยังไงเหมือนกัน แต่ในฐานะศิลปินเรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่อยู่ในใจผมตลอดเวลา เป็นสิ่งที่ผมอ่อนไหวไปกับมัน จึงออกมาในงานของผม ละครเวทีที่นำมาแสดงที่ไทยคราวนี้อาจจะดูมีอารมณ์ขันมากกว่างานชิ้นอื่นของผม แต่ว่าจริงๆ แล้วประเด็นเชิงสังคมที่จริงจัง เป็นประเด็นที่ค่อนข้างกระทบจิตใจของผม ซึ่งไม่ค่อยได้เผยแพร่ให้คนไทยได้อ่านได้ชมเท่าไหร่นัก

จริง ๆ แล้วนิยามตัวเองว่าเป็นคนท่าละครหรือเป็นนักเขียน

ไม่รู้สิ ผมเรียกตัวเองว่าเป็นนักเขียนและผู้กำกับละครเวที แต่บางครั้งก็ห้อยท้ายว่าเป็นนักเขียนนิยายด้วย ก่อนหน้านั้นก็ได้ทำงาน Video Installation บ้าง แต่งงานนั้นสำหรับผมก็เหมือนกับการทำละครเวทีแบบหนึ่งเหมือนกัน

ย้อนกลับไปแรกเริ่มท่าละคร ท่าโน้ตถึงเลือกละครแทนที่จะสื่อสารด้วยศิลปะรูปแบบอื่น

ผมจำไม่ค่อยได้ว่าย้อนไปกี่ปี พุดออกมาเป็นคำพูดได้ไม่ชัดว่าเหตุผลคืออะไร เป็นความรู้สึกมากกว่า คือช่วงสมัยวัยรุ่นผมสนใจภาพยนตร์มาก ไม่เคยสนใจละครเวทีเลย มีเขียนนิยายบ้าง พอเข้ามาวิทยาลัยก็มีชมรมเยอะ แล้วก็มีคนชวนผมเข้าชมรมละครเวที โดยที่มาบอกว่าจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการถ่ายหนังด้วยนะ แต่สุดท้ายก็ไม่เห็นมีถ่ายหนังเลย รู้ตัวอีกทีก็มาทำละครแล้ว (หัวเราะ)

การแสดงของคุณมีเอกลักษณ์ตรงท่าทางการเคลื่อนไหวที่ไม่เหมือนคนอื่น มันเริ่มต้นมาจากไหน

เอกลักษณ์ในวิธีการแสดงของผม เกิดจากการที่ผมไม่ได้ชอบละครเวทีทุกรูปแบบ มีบางแบบที่โอเค บางแบบไม่โอเค และด้วยความที่ผมชอบการทำหนังด้วย มันจึงผสมผสานกัน ผมชอบทำหนัง ชอบดูหนัง แต่การทำหนังแบบที่ตัวเองชอบ จะกลายเป็นการเล่นแบบคนที่เราชอบ ผมก็เลยลองหาวิธีท่าละครในแบบที่ตัวเองโอเคที่จะทำ มันเป็นจุดที่ผมรู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องหาเอกลักษณ์ของตัวเองในการทำงาน

ท่าไมการพูดอย่างเดียวทำไมเพียงพอ

สำหรับผม ผมรู้สึกว่าเวลานักแสดงอยู่บนเวทีแล้วแสดงออกผ่านคำพูดเพียงอย่างเดียวมันน่าเบื่อ พอได้ดูการแสดงเด่นก็รู้สึกว่าการใช้ท่าทางและร่างกายมันสื่อสารอะไรได้เยอะกว่า แต่ผมก็ไม่ได้อยากให้นักแสดงของผมเดินกันหมด ไม่ได้คิดว่าทุกคนควรทำแบบนั้น ผมเลยคิดหาทางว่าจะทำยังไงให้ละครเวทีของผมสื่อสารบางอย่างที่มากกว่าการใช้คำพูดได้ ผมกลับมามองเรื่องภาษาร่างกายของคนเราในชีวิตประจำวัน ทุกคนต้องขยับร่างกายเพื่อขยายความหมายและช่วยในการสื่อสาร มันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ได้ต้องออกท่าทางมากเท่าการเดิน ดังนั้น สิ่งที่ผมทำคือพยายามหาจุดสูงสุดของการสื่อสารผ่านร่างกายในรูปแบบละครเวที ตั้งคำถามว่าจะใช้ร่างกายช่วยในการสื่อสารได้อย่างไร

การเคลื่อนไหวแบบนี้มีชื่อเรียกไหม

ผมไม่ได้ตั้งชื่อเอาไว้ แต่เรียกท่าทางการแสดงแบบนั้นว่า implosion เป็นคำตรงข้ามกับคำว่า explosion ซึ่งหมายถึงการระเบิด กระจายออกไป แต่ implosion เป็นการเก็บสะสมสิ่งต่างๆ เอาไว้ข้างใน ผมชอบสำรวจท่าทางที่เกิดจากความรู้สึกแบบนั้น การกักอะไรบางอย่างไว้ข้างใน ตอนทำงานกับนักแสดงญี่ปุ่นผมก็ไม่ได้กำหนดคำเรียกอะไรขนาดนั้น แต่ช่วงหลังทำงานกับนักแสดงชาวเยอรมัน ก็พบว่าคำนี้ทำให้สื่อสารกับนักแสดงได้ดีขึ้น ทำให้นักแสดงเข้าใจมากขึ้นว่าผมต้องการอะไร

นอกจากการเคลื่อนไหวร่างกาย คำนี้ยังสะท้อนและอธิบายสังคมญี่ปุ่นได้เหมือนกัน เป็นสภาวะสังคมที่เหมือนมีอะไรเป็นตะกอนอยู่ข้างใน ไม่ได้ระเบิดออกมาให้เห็นจริงๆ เพียงรวนทีจะระเบิดออกมา ผมว่ามันเหมือนสภาพสังคมญี่ปุ่นมากๆ และรู้สึกว่ามันแปลกมากที่สังคมญี่ปุ่นเป็นแบบนั้น แต่กลับไม่มีคำในภาษาญี่ปุ่นที่เรียกอาการแบบนี้

คุณเดินทางไปแสดงละครที่หลายประเทศ เจอ implosion บ้างไหม

การเดินทางไปหลายๆ ที่ของผมมักเป็นแค่การจัดแสดงงาน ไม่ได้อยู่บนเวทีที่จะเข้าใจลักษณะหรือระบบสังคมของประเทศเหล่านั้นมากพอที่จะนำมาเปรียบเทียบกันได้ แต่ประเทศที่ผมคิดว่าน่าจะคล้ายกับญี่ปุ่นก็คือเกาหลีใต้ รู้สึกได้ว่าประเทศเกาหลีก็มีความเก็บกดบางอย่างคล้ายญี่ปุ่น แต่แน่นอนว่ามันก็ต้องมีจุดต่างบางอย่าง เช่นกัน เมืองไทยก็อาจจะมี implosion

ในแบบของตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาลังเกตุดูก่อนที่ผมจะตัดสินได้

ท่ามกลางสังคมปัจจุบัน ที่ยืนของละครเวทีอยู่ตรงไหน

ผมรู้สึกว่าละครเวทีทำหน้าที่สองอย่าง อย่างแรกคือเป็นตัวสะท้อนสังคม สถานการณ์ หรืออะไรก็แล้วแต่ที่เกิดขึ้น ณ เวลานั้น และอย่างที่สองถ้าไม่ได้สะท้อนอะไรออกมาก็ควรจะให้อะไรแก่สังคม ซึ่งผมมองว่าในปัจจุบันนี้ละครเวทีในญี่ปุ่นยังทำหน้าที่ได้ไม่ตัวอย่างที่ควรเป็น ผมตั้งความหวังกับคนรุ่นใหม่ๆ นะ แต่ก็รู้สึกว่ายังไปไม่ถึง

ในวาระที่ความสัมพันธ์ทางการทูตของไทยกับญี่ปุ่นครบ 130 ปีพอดี อยากถามว่า ในฐานะที่คุณเคยทำงานร่วมกับศิลปินไทย (พิเศษๆ กลับขึ้น) คิดว่าไทยกับญี่ปุ่นน่าจะมีความสัมพันธ์ผ่านศิลปะในแนวทางใดได้อีก

ที่จริงโปรเจกต์ส่วนตัวของผมมีแผนอยู่แล้วที่จะทำงานร่วมกับนักเขียนไทย อูทิจิ เหมะมูล เพื่อสร้างละครเวทีจากผลงานของเขา หลังจากแสดงเสร็จครั้งนี้ผมตั้งใจจะอยู่ไทยต่ออีก 2 สัปดาห์ เพื่อวิจัยข้อมูลและคุยกับเขาเพื่อทำโปรเจกต์นี้ เบื้องต้นผมได้อ่านเรื่องย่อของอุทิจิ แล้วพบว่ามันน่าสนใจมาก (ยิ้ม)

ในแง่ของการเป็นศิลปิน การที่ผมจะร่วมงานกับใครสักคน มันไม่ได้สำคัญว่าจะเป็นศิลปินจากไทยหรือประเทศไหน มันเกี่ยวกับว่าเราสนใจอะไรในตัวเขา และมีจุดร่วมอะไรกันมากกว่า ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นเรื่องที่ค่อนข้างส่วนตัว แต่ผมก็คิดว่ามันเป็นธรรมชาติของศิลปินนะ เพราะฉะนั้น การทำงานร่วมกับคนไทยอย่างอุทิจิ บางครั้งก็อาจจะไม่ได้สำคัญเท่ากับว่า เรามีอะไรร่วมกันบ้างในเรื่องของความคิด และเราอยากสร้างสรรค์อะไรด้วยกัน

(น)

 JF THEATRE

รอบฉายหนังประจำเดือนมิถุนายน 2560 ถึงคราวของ โคยามะ เซจิโร (Seijiro Koyama) ผู้กำกับภาพยนตร์สุดคลาสสิกชื่อดังที่สร้างจากเรื่องจริงแสนอบอุ่นหัวใจหลายเรื่อง เจ้าของมุมมองที่สะท้อนความเป็นมนุษย์ได้อย่างดีเยี่ยม ทุกเรื่องมีคำบรรยายภาษาไทย เข้าชมฟรีที่เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ทุกเย็นวันศุกร์

02.06.60 | 18:30 น.

Hachiko : ฮาจิโกะ

โคยามะ เซจิโร / 1987 / 106 นาที

ภาพยนตร์อุ่นรักจากเรื่องจริงของสุนัข ฮาจิผู้จงรักภักดีต่อนายสุดใจ เรื่องราวของมันที่เดินมาส่งและรอรับเจ้านายกลับบ้านที่สถานีรถไฟชิบูยะแบบตรงเวลาทุกวัน แม้เจ้านายเสียชีวิตไปแล้ว เป็นที่ประทับใจจนชาวบ้านเรียกรถไฟสายนี้ว่าฮอนชูสายรักเพื่อรำลึกถึงสุนัขซื่อสัตย์ตัวนี้ที่หน้าสถานีชิบูยะ

09.06.60 | 18:30 น.

Sadako Story : ซาดาโกะกับนกกระเรียนพันตัว

โคยามะ เซจิโร / 1989 / 96 นาที

ภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องจริงของเด็กน้อย ซาดาโกะ อายุ 2 ขวบ บ้านของเธอในฮิโรชิมาถูกระเบิดปรมาณูโจมตี แต่รอดมาได้ราวปาฏิหาริย์ เธอเติบโตขึ้นอย่างมีสุขภาพดี คล่องแคล่วว่องไว และรักกีฬาเป็นชีวิตจิตใจ จนกระทั่ง...

17.06.60 | 18:30 น.

Faraway Sunset : อัสดงที่ห้วงไกล

โคยามะ เซจิโร / 1992 / 119 นาที

อดีตชีวิตของฮิเดโยะ โนงุจิ นักชีววิทยาชื่อดังของญี่ปุ่นผู้ค้นพบเชื้อซิฟิลิสไปโรคีท ภาพยนตร์เน้นให้เห็นภาพของแม่ตัวอย่างที่ดาราหญิงรับบทนำตลอดทั้งเรื่อง

23.06.60 | 18:30 น.

The Pale Hand : มือที่ซีดขาว

โคยามะ เซจิโร / 1990 / 100 นาที

ระหว่างทางไปโรงเรียน มาซารุ และ ทาคา-คิโยะ สังเกตเห็นมือเล็กๆ ที่ซีดขาวยื่นออกมาจากหน้าต่างบนชั้นสองของบ้านทรงตะวันตกหลังหนึ่ง ไม่ช้ามาซารุก็รู้ว่าเจ้าของมือนั้นคือเด็กสาวที่นอนป่วยอยู่บนเตียง เมื่อได้เห็นเธอครั้งแรก เขาประทับใจในความสวยบอบบางของเธออย่างที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

30.06.60 | 18:30 น.

Home Village : บ้านเกิดเมืองนอน

โคยามะ เซจิโร / 1983 / 106 นาที

ลึกเข้าไปในหุบเขาแห่งหนึ่งซึ่งกำลังสร้างเขื่อน ชาวบ้านจำต้องเตรียมตัวย้ายออกไปหาที่อยู่ใหม่ พ่อแม่วัย 78 ที่หลงๆ ลืมๆ ถูกกักให้อยู่ในห้องคนเดียว วันหนึ่งขณะที่ลูกออกไปทำงานนอกบ้าน เซนทาโร่ เด็กนักเรียนลูกของเพื่อนบ้านชวนตาเผ่าไปตกปลาที่ลำธารไกลจากที่เคย แต่แล้วชายแก่ผู้น่าสงสารก็เกิดหัวใจวายและเสียชีวิต ก่อนที่ลูกๆ และเพื่อนบ้านจะมาพาเขากลับบ้าน

 BOOK

อยู่ญี่ปุ่นอย่างหมาป่า :
นัท สุภาวดี

บันทึกเวลา 88 วันของหนุ่มออฟฟิศชาวไทย ผู้กลายร่างเป็นหมาป่าผ่านโครงการวูฟ (WOOOF) หรือโครงการชวนไปเป็นอาสาสมัครในฟาร์มตลอด 2 ฤดูกาล 4 ฟาร์ม 4 ภูมิภาคที่ประเทศญี่ปุ่น นอกจากตัวหนังสือจะบอกเล่าวิถีธรรมชาติแบบญี่ปุ่นที่เราไม่ค่อยได้สัมผัสผ่านการไปเที่ยว ผู้เขียนยังพาเราไปรู้จักแง่มุมเล็กๆ ของความสัมพันธ์ระหว่างกัน ท่ามกลางท้องฟ้าสีสด สวนแอปเปิ้ลผลโต ใก้่อ้วนท้วน หูฉ่ำเขียวขจี และหิมะขาวโพลน ได้อย่างเพิลิดเพิลิน

 MUSIC

Butterfly : Fox Capture Plan

วงทริโออันประกอบไปด้วยสมาชิก เรียว คิชิโมะโตะ เปียโน ฮิเดะฮิโระ คาวาอิ ดับเบิลเบส และ สึเคะสะ อิโนอุเอะ กลองกับการผสมผสานเพลงป๊อป แจ๊ซ และอัลเทอร์เนทีฟร็อกได้อย่างน่าชื่นชม อัลบั้มนี้พวกเขายังคงรักษาเมโลดีป๊อปๆ แต่เก็บความลึกลับและมหัศจรรย์แบบแจ๊ซไว้อย่างครบถ้วน แทร็กแนะนำขอยกให้ Butterfly Effect ซึ่งทำงานกับวงสตริงควอดเท็ตได้ลงตัว ฟังแล้วนึกถึงความวุ่นวายไหลเคลื่อนของโตเกียวที่ถูกฉาบทับด้วยเฉดสีที่สวยงาม

EXHIBITION EVENTS

กิจกรรมหลากหลายแนวที่เราอยากแนะนำให้ไปเข้าร่วม ส่วนหนึ่งของนิทรรศการศิลปะ ulyang's (Mode of Liaisons) ซึ่งจัดถึงวันที่ 2 กรกฎาคม 2560 นี้ ที่หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

03.06.60 | 14:00 น.

WORKSHOP : Tran-Struction

วิทยากร: ออว์ หมัด เทม
สถานที่: ห้องออดิทอเรียม ชั้น 5
หอศิลปกรุงเทพฯ

การเติบโตของเมืองอย่างกรุงเทพฯ และพนมเปญ สองเมืองเพื่อนบ้านของไทยในปัจจุบัน กำลังกลายเป็นเมืองที่เมืองน้องเพราะต้องเผชิญหน้าร่วมกันในการเปลี่ยนแปลงท่ามกลางข้อจำกัด อะไรคือปัจจัยที่ขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลง อะไรคือความท้าทายของผู้อยู่อาศัย อะไรคือนิยามความหมายใหม่ของเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เวิร์กช็อปปฏิบัติการครั้งนี้จะชวนกันมาองหาความหมายของเมืองที่กำลังเติบโตท่ามกลางปัจจัยทั้งจากประวัติศาสตร์และปัจจุบัน รวมถึงการหาความหมายและบทบาทของศิลปะที่เข้าไปทำหน้าที่เติมช่องว่างในการดำรงอยู่ของเมือง

ulyang's

01.07.60 | 14:00 น.

EDUCATIONAL THEATER : อโดโบ ไมค์เดียว

ศิลปิน: ฟิลิปโปส เอ็ดดูเคชั่นแนล เธียเตอร์
แอสโซซิเอชัน (PETA)
สถานที่: ห้องออดิทอเรียม ชั้น 5
หอศิลปกรุงเทพฯ

เมื่อศิลปะการแสดงทำหน้าที่เกินศิลปะ แต่กลายเป็นเครื่องมือสร้างการตระหนักรู้ต่อประเด็นที่เกิดขึ้นในสังคม อโดโบ ไมค์เดียว คือการแสดงสดสั้นๆ เกี่ยวกับเด็กผู้ชาย ความสัมพันธ์ของเขาและพ่อ และ 'Chicken Adobo' อาหารประจำชาติของฟิลิปปินส์ ผลงานชิ้นนี้เป็นส่วนหนึ่งในผลงานหลายชิ้นของ Philippine Educational Theater Association - PETA ARTS Zone Project โครงการศิลปะการแสดงที่ก้าวข้ามพรมแดนสู่บทบาททางการศึกษาเพื่อส่งเสริมประเด็นทางสังคม แสดงครั้งแรกที่โรงละคร PETA ก่อนจะเดินทางไปหลายชุมชนเพื่อส่งเสริมการสร้างวินัยของเด็กด้วยวิธีสร้างสรรค์

What Happened?

เรื่อง: nananippon team

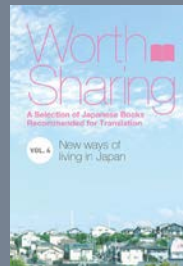
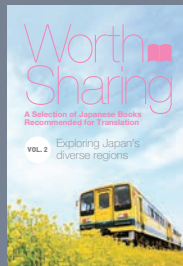
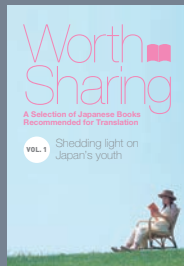

การบรรยายและเวิร์กช็อปละครเวที
โดย โอริสะ อิราตะ

07.01.60

ห้องอนเทกประสงค์ชั้น 1 หอศิลปวัฒนธรรม-
แห่งประเทศไทย

กิจกรรมบรรยายและเวิร์กช็อป เพื่อแนะนำ
แนวคิด วิธีการทำงาน และแรงบันดาลใจของ
โอริสะ อิราตะ เพื่อเป็นการปูทางสู่ละคร
ความร่วมมือไทย-ญี่ปุ่น Bangkok Notes
ผลงานที่โอริสะ อิราตะ จะกำกับการแสดงโดย
ใช้นักแสดงไทย กำหนดเปิดการแสดงครั้งแรก
ในเดือนพฤศจิกายน 2560 ในฐานะส่วนหนึ่ง
ของเทศกาลละครกรุงเทพฯ

วารสาร

Worth Sharing

01.03.60

โครงการจัดทำวารสารแนะนำหนังสือเพื่อให้
ชาวต่างประเทศเข้าใจญี่ปุ่นในบริบทร่วมสมัย
มากขึ้น ผ่านรายการหนังสือที่โดดเด่นและ
ควรค่าแก่การแปลจำนวน 100 เล่ม ซึ่งรายการ
หนังสือที่ถูกลำเสนอในวารสารทั้ง 5 ฉบับนี้ เป็น
รายการหนังสือที่เจแปนฟาวน์เดชันจะพิจารณา
เป็นลำดับต้นๆ ในการให้ทุนสนับสนุนการแปล
เมื่อมีการยื่นเสนอโครงการการแปลและการ
ตีพิมพ์ที่เหมาะสม

SUPER PREMIUM SOFT DOUBLE VANILLA RICH

10.03.60 - 12.03.60

ศูนย์ศิลปการละครสดใส พันธมิตรไทย
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ละครเวทีร่วมสมัยจากคณะละครเวทีซึ่ เขียนบท
และกำกับการแสดงโดย โทษที โอภาดะ ซึ่งพาผู้ชม
หลุดเข้าไปในโลกของสังคมญี่ปุ่นปัจจุบันที่อุดม
ไปด้วยอิทธิพลของร้านสะดวกซื้อ สร้างสรรค์ผ่าน
การทดลองใช้ร่างกายเคลื่อนไหวและบทพูดที่
สะท้อนสังคมได้อย่างเจ็บแสบและขำขัน

MODE OF LIAISONS - OPENING

30.03.60

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

พิธีเปิดงาน รางค์ศิริมพันธ์ (Mode of Liaisons)
มีการรื้อฟื้นศิลปะโดยนักทฤษฎี พิชญา ศุภวานิช
ร่วมกับ 4 ภัณฑารักษ์รุ่นใหม่หลายเชื้อชาติ
ทั้งญี่ปุ่นและประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
เพื่อเชื่อมโยงศิลปะและระบบเครือข่ายที่ทำให้
ผลงานดำรงอยู่ นำเสนอออกมาเป็นผลงานที่
หลากหลายทั้งจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพยนตร์
และวิดีโอ ศิลปะการจัดวางและการแสดง

HANDS!-HOPE AND DREAMS PROJECT FOR DISASTER EDUCATION

25.09.59 - 07.10.59

ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซีย

01.03.60 - 13.03.60

ไทยและญี่ปุ่น

28.03.60 - 31.03.60

พม่า

โครงการแฮนด์ ความหวังและความฝัน เพื่อ
การศึกษาเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติและ
สิ่งแวดล้อมอย่างสร้างสรรค์ คัดเลือกผู้นำ
เยาวชนไทยที่มีความรู้ความสามารถด้านครีเอทีฟ
สร้างสรรค์ จำนวน 5 คน เดินทางไปดูงาน
นอกค่าย และทำกิจกรรมในหลากหลายประเทศ
ก่อให้เกิดการสร้างความรู้เข้าใจ มีตรภาพที่ยั่งยืน
และเครือข่ายในหมู่ผู้นำคนรุ่นใหม่ เพื่อเตรียม
โครงการเตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัติอย่าง
สร้างสรรค์และยั่งยืนในอนาคต

ซูเปอร์มาร์เก็ตที่เหมือนหลุดเข้าไปอยู่ในสังคมแม่บ้านญี่ปุ่น

หากได้ติดตามเฟซบุ๊กของนวล จะพอรู้อยู่บ้างว่าเขาเป็นคนทำหน้าที่สนใจโลกชนเผ่าเล็กๆ อยู่เป็นนิสัย ดังนั้นเมื่อเราถามเขาไปว่าสถานที่ในกรุงเทพฯ ที่ทำให้นึกถึงญี่ปุ่นคือที่ไหน คำตอบของนวลจึงสนุกสนานตามคาด สถานที่นั้นของนวลคือ 'ยูเอฟเอ็ม ฟู้จิ ซูเปอร์' ซูเปอร์มาร์เก็ตสัญชาติญี่ปุ่นที่ตั้งอยู่ในซอยสุขุมวิท 39

"คือเราต้องเข้าไปทำงานและเขียนบทที่ GDH บ่อยๆ ซึ่งออฟฟิศ GDH อยู่ในซอยใกล้ๆ ซูเปอร์มาร์เก็ตนั่นพอดี แถวนั้นมีโรงเรียนนานาชาติและมีแม่บ้านญี่ปุ่นอยู่เต็มไปหมด ยูเอฟเอ็ม ฟู้จิ ซูเปอร์ สาขานั้นเลยเป็นแหล่งรวมคนญี่ปุ่น เพราะคนญี่ปุ่นก็จะมาซื้อของญี่ปุ่นที่นั่น ชั้นบนของตึกนั้นก็มีย่านตัดผม ร้านเสริมสวยที่เป็นภาษาญี่ปุ่นด้วย"

ในฐานะคนทำงานสร้างสรรค์ เหตุผลที่นวลชอบที่นั่นไม่ใช่เพราะสินค้าหรือบรรยากาศเสียทีเดียว แต่กลับชอบที่จะได้สังเกตการณ์เหล่าแม่บ้านญี่ปุ่นที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น ด้วยสายตาของผู้กำกับที่ชอบคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยจากภาพที่ได้เห็น

"เราชอบดูแม่บ้านญี่ปุ่นนะ บางทีไปกินกาแฟแล้วนั่งทำงานในฟู้จิ เรายัง

จะเห็นแม่บ้านญี่ปุ่นจูงลูกมา แล้วบางทีก็เป็นแม่บ้านเจอแม่บ้านกันเองเลยคุยกัน แล้วเราก็จะรู้สึกว้าวแม่บ้านญี่ปุ่นนี่คือญี่ปุ่นจริงๆ เลยนะ คือเราไม่ได้มองว่าสถานที่นั้นเหมือนญี่ปุ่น เลยมีความเป็นญี่ปุ่น แต่บางทีความเป็นญี่ปุ่นมันเกิดจากผู้คนมากกว่า อีกอย่างที่มีมันเจิบๆ มันเหมือนมอลล์เล็กๆ ของหนังอินดี้ญี่ปุ่นดี" นวลเล่าทิ้งท้ายด้วยเสียงหัวเราะ

น

เต๋อ-นวล ธำรงรัตนฤทธิ์

ผู้กำกับ นักเขียน และนักเขียนบทภาพยนตร์ ที่ทำหนังยาวมาแล้ว 4 เรื่อง [ล่าสุดคือ ฟรีแลนซ์.. ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ] ทำหนังสั้นและมีสกริปต์ไว้มากมาย และเขียนหนังสือออกมาหลายเล่ม เขายังมีสายตาที่สนใจโลกเล็กๆ ที่มีความแตกต่างและน่าสนใจเสมอ

📧 Nawapol.thamrongrattanarit

ยูเอฟเอ็ม ฟู้จิ ซูเปอร์ สาขา 2

ตั้งอยู่ที่ ชั้น 1 อาคารซีดีอีเอส โซนสุขุมวิท 39 (พร้อมพงษ์) เข้าจากทางถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ซอย 38/1 ประมาณ 200 เมตร โทร. 0-2662-1250

IG: nichajannu

IG: phanuphan_vee

IG: verybee

IG: bismo080

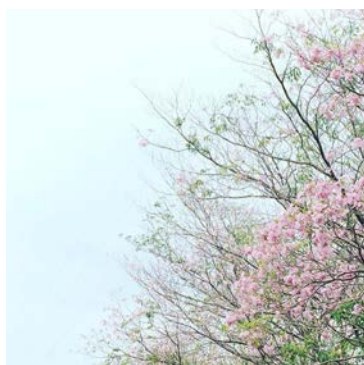
IG: waran_r

FB: Nut Nicha

IG: nong_dokmai

IG: sara_paracetamol

FB: Jiraporn Wiwa

ชวนผู้อ่านน่านานิปปอนมาบอกเล่าสิ่งที่ ‘ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น’ ผ่านภาพถ่ายสิ่งต่างๆ นานาในเมืองไทย เพียงถ่ายภาพแล้วโพสต์ลงโซเชียลมีเดียช่องทางใดก็ได้ แล้วติดแฮชแท็ก #nananippon ให้เราได้ตามไปดู เหล่านี้คือภาพน่าสนใจจากเพื่อนๆ ที่ได้รับเลือกมาตีพิมพ์ลงในน่านานิปปอนฉบับนี้ :)

น

ที่ปรึกษา คาสึเอะ ชูซึกิ, ลีรี ธีวไพบูลย์ บรรณาธิการ สลิลลา มหันต์เชิดชูวงศ์ นักเขียน จิราภรณ์ วิหวา บรรณาธิการ-ศิลปกรรม รุ่งนภา คาน ช่างภาพ พิชญา สุจริตสาธิต พิสูจน์อักษร วาริณี วรวิทย์ยานนท์
แยกสีและพิมพ์ที่ บริษัท กู๊ดเฮด ฟรันท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด โทรศัพท์ 0-2718-2951

เจแปนฟาวนิเดชัน กรุงเทพฯ เจ้าของลิขสิทธิ์ 2560 ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
Copyright © 2017 The Japan Foundation, Bangkok All right reserved. No reproduction or republication without written permission

1 2 3 NIPPON!

BY
SUNDAE
KIDS

KISS

CHU (ちゃー): CASUAL, SPOKEN LANGUAGE
KISU (キス): MOST COMMONLY USED
SEPPUN (接吻) } FORMAL, LITERATURE
KUCHIZUKE (口づけ) } POETRY, LYRICS

PRONUNCIATION

A: BOKU GA KATTARA, NANIKA MORAERU?
B: WATASHI NI CHU-SHITE IYO.
A: JYA, MAKETARA?
B: WATASHI GA ANATA NI CHU-SHICHAU!

JAPAN FOUNDATION

WHAT'S JFBKK

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ เป็นองค์กรหลักของญี่ปุ่นที่จัดกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม ร่วมด้วยคอร์สเรียนภาษาญี่ปุ่น งานแสดงศิลปะและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น การแสดงบนเวที งานแสดงนิทรรศการศิลปะ งานเทศกาลภาพยนตร์ การประชุมเชิงปฏิบัติการ เกี่ยวกับวัฒนธรรม และอื่นๆ และการสนับสนุนทางด้านวิชาการ การศึกษาที่เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ

ชั้น 10 อาคารเสริมมิตร ทาวเวอร์ 159 ถนนสุขุมวิท 21 กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ : 0-260-8560-4 www.jfbkk.or.th www.facebook.com/jfbangkok

